

Szám.

n közölt
Józsa,
Sándor,

d, hogy
széljaira,
a meg-
b áldás,
ának el
ijján, ha
ban ilyen
érdéset
kórháza,
bb, mint
00 ápoló
k éven-
l tetted,
lost már
vatalnál.
szallag-
b későn,
hogy tar-
játék is
e komoly
dején. —

Fleisz-
adó-hiva-
eisskopf
ti is kel-

— Pap
ördögös
benne?

már arra.
leg víztől

Péterfi
Úgy van

ber meg-
és meg-

Ezután is
örvendve

s dolgok-
besoroz-

d meg a
a czim-

kor nem
kkor jön,
or szőlít-

besoroz-
— Czog-
ld magad,
a rejtvé-

számban.

n.

Szerkeszti Forgó bácsi.

NYUSZI, NYUSZI, NYUSZIKA . . . (Lásd a 117. lapon.)

LXIII. köt. 8. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1902. augusztus 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

A TRANSZVÁLI KIVÁNDORLÓK.

— Regényes rajz a búrok életéből. —

(Számos képpel.)

Irta **Mayne-Reid**. Francziából fordította **Hegedüs Pál**.

(Folytatás.)

MÉG nem volt vadász a világon, aki megkönnyebbültebben lélezett volna, mint a főnök fia, mikor a két törzsű fához ért, mely tiz-tizenkét láb magas volt és melynek mindegyik ága elbirt egy embert.

Piet öröme nagyon megcsappant, midőn figyelmesebb vizsgálat után azt vette észre, hogy az iker-törzsű fa *doorn-boom*, vagyis tövises akác, melynek tövises törzsén még a legmerészebb majom sem mert volna felmászni.

De a szükség oly merészségre kényszeríti az embert, melytől nyugalmában visszariadna, Piet csak halálos veszedelem és szörnyű nehézség között választhatott. Vagy a *doorn-boom* tüskéitől kellett magát össze-vissza szuradni, vagy a földön kellett maradnia, hogy a bika szarvai át-döfjék.

A második eshetőség rettenetes halált okozott volna, ezért nem habozhatott. A fiatal ember át-ölelte az iker-akác egyik tövises törzsét.

De már későn volt. A fát ellenkező oldalról heves lökés érte. A fa vissza-esapódása oly erős volt, hogy a fiatal búr tiz lépésnyire gurult a rét fűvén, ahol egy pillanatig eszméletlenül terült el. Ugy zuhant le, mint az alma a fájáról, mikor megrázzák.

Midőn magához tért, Piet néhány lépésnyire feküdt az akác-fától és vérrel és sérülésekkel volt elborítva. Megtapogatta magát és minthogy komolyabb sérülést nem érzett, óvatosan öklére támaszkodott, hogy a környezetet megvizsgálja. Hogyan

fejtse meg ezt a csodálatos dolgot? Sem a lovát, sem a hiénát, sem a bölényt nem látta semerre. A ló el-futhatott, a hiéna fészkből való ki-zavarás után el-bujhatott, de hová lehetett a bika, melyre Piet ugy emlékezett, mint ha meg akarná rohanni? Hogyan nem kapott az alkalmon, hogy ellen-felét akkor, midőn a földön feküdt, össze-tapossa? És hol lehet most? Ily természetű állatot az ember nem veszít el egy szem-pillantás alatt szemei elől sik földön és ha a bölény tovább futott volna, Piet észre-vette volna. Ám a fiatal vadászt arról győzték meg szemei, hogy ő az egyetlen élő lény a magányban.

VII. Kelepczében.

A fiatal búr érzelmeit könnyebb elképzelni, mint leírni. Csodálkozását babonás rémület váltotta föl. Egy ideig azon tündődött, hogy a különös események sorát nem álmodta-e és a síkságon keresztül nem árnyék-bikát, vagyis csupán tulizgatot képzeletében élő lényt üldözött-e.

De nem. Minden oly szépen foglalt helyet fejében, mint a vadászat kezdetén és hogy Piet józanul okoskodott, az bizonyította, hogy első gondolata az volt, hogy valami magaslatot keressen, a honnét mindenfelé elláthat.

Ott, ahol leesett, csak egy csekély halom volt, melyet hangyák készítettek. Piet föl-mászott rá és fel akarta fedezni oly titokzatosan eltűnt ellen-felét.

Semmi, még mindig semmi!

Pedig hát a bivalyhoz hasonló természetű állatot a réten itt-ott látható hitvány fácskák nem takarhatták el és lehetetlen volt, hogy a szem-határról már eltűnt volna. Egyébiránt a bika, mely oly bosszu-álló-

természetü, miért hagyta volna magára legyőzött ellenségét anélkül, hogy támadását megtorolja?

Piet azon töprengett, vajjon a három golyóval megsebesítette-e a bikát és megint kételkedni kezdett, vajjon józanul gondolkodik-e; megdörzsölte a szemét, megtapogatta magát és homlokát simogatta.

Végre gépiesen egész hangosan azt kérdezte magától:

— Csakugyan ébren vagyok?

E kérdésre feleletül, mintha a föld alól jövő horkolás hallatszott volna.

Még jellemzőbb hörgés, nem sokára semmi kétséget sem hagyott a fiatal emberben. A bölénynek közelében kell lennie.

Nem sokára más, különös hangok is vegyültek a valóság ezen első jeleibe. Ezek a fa-ágak érintkezéséből származtak, mintha vihar rázta volna őket. Amint arra-felé fordult, ahonnét ezek a megfejthetetlen hangok jöttek, Piet jobbra-balra látta hajlongani a *doorn-boomot*, melyre fel akart mászni.

— Az én bivalyom okozza ezt a földindulást — mondá. Bizonyosan azt gondolja, hogy az akác ágai közé másztam és lökéseivel ki akarja dönteni a fa törzsét vagy úgy meg akarja rázni, hogy leessem. Ezt a kemény bölény-koponya szépen eszelte ki és ha az ember az ellenségtől biztosságban van, valóságos élvezet leleményességének az elismerése.

Az akác sűrű galyaitól, melyek lombja a földig ért, Piet nem láthatta a bikát és ez se vehette észre Pietet. A fiatal vadász mindenek előtt tisztességes távolságra igyekezett jutni a bivalytól, mert az állatnak csak mást kellett gondolnia és a fát megkerülnie, hogy az akác-fa

ellen intézett rohamainak hiába-valóságáról meggyőződjen, ha ellen-felét a hangyaboly tetején megpillantja.

Ekkor a vadász menthetetlenül el lett volna veszve. Amint ez a gondolat Piet agyában megvillant, tüstént lecsuszott a hangya-bolyról, hogy mentől előbb elmeneküljön; de egy ötlet vissza-tartotta. Mikor a fáról leesett, a puskáját elejtette. Nem kellene-e minden áron vissza-szerezni! Hogyan merjen fegyvertelenül mozdulni, mikor a bivaly néhány ugrással utól érheti? De hát puskáját is hogyan találja meg anélkül, hogy ellenségének a figyelmét magára ne vonja? A fegyvernek a dühös állat közelében kell lennie. A vissza-szerzésére való kísérlet veszedelmes vállalkozás volt.

— Eh! — kiáltá Piet — jöjjön, aminek jönni kell, puska-nélkül nem megyek vissza a táborba. Nem, soha! Inkább meghalok! Andriesz nagyon nagyokat találna kaczagni rajtam! És mit hozhatnának fel mentésemre legelnézőbb barátaim?... A vadász, aki fegyverét elhagyja, olyan, mint a szökött katona. A jó katona inkább meghal, hogysen a zászlót az ellenség kezébe engedje jutni. Ha a réten keresnek és puskám mellett megölve találnak, sajnálni fognak, hogy szerencsétlenül jártam, de gyávasággal nem fognak vádolhatni... Az már maga is elég, hogy Hildyt elvesztettem... Aztán meg, megfogadtam, hogy az átkozott bölényen bosszút állok és szavamat nem szeghetem meg. Ez Van Dorn Jan fiára nagyon nagy szégyen volna.

A fűvön mászva óvatosan haladt. Puskája néhány lépésnyire feküdt az akác-tól, melynek ágai egyre mozogtak. A bölény makaesul folytatta küzködését.

Piet, szeméit a doorn-boomra szögezve, közeledett. Egy lépés... még egy lépés... A puskát már elérte. Szerencséjére zsebei-ben töltény-készlet volt, melylyel a cél-lövészetre való indulás előtt látta el magát.

Puskáját sie-tett megtölteni és elhatározta, hogy a bivaly-lyal, mely nem csak lovától fosztotta meg, hanem életé-ben a legna-gyobb félelmet is okozta, vé-gez; oda köze-lede, a hol a szörnyü állat különös módon vergődött.

— Majd meg-látjuk, ki nevet utoljára, mondá magában.

Az akácz-fa egyre mozgott. Piet csak akkor értette meg, hogy a fene-vad miféle titokza-tos munkával van elfoglalva, mikor a sűrű lombon keresztül-hatolt.

A szegény bölény meg volt fogva; feje az akácz-fa kettős törzse közé szorult. Valóságos kalodába került, melyből hasz-talan erőlködött szabadulni. Rángatózó

mozgásai a fát megrázták; de ha gyöke-restől tépte volna is ki, az állat helyzete nem javult volna. Akár állt, akár feküdt volna, a fa szorongatta zsákmányát és nem eresztette volna el.

... A SZEGÉNY BÖLÉNY MEG VOLT FOGVA.

tüstént össze-csapódott a nyakán, és a szegény állat mintha csavar-fogóba került volna. Bárhogyan erőlködhetett, soha se szabadulhatott és így kénytelen meghalni kinos éh-

Piet e lát-ványra jó-ízüt és sokáig ne-vetett; majd pedig a nagy-lelkűség ér-zelme megsaj-náltatta vele a kelepcebe került állatot.

— De hát hogyan fogat-hatta meg ma-gát a nyaká-nál? — kérdé a fiatal em-ber... Egy pil-lanatnyi gon-dolkodás után azt mondá, hogy érti.

— Mikor rám rohant és mint számszer-íjából kilőtt löveget a földhöz vá-gott, a fát úgy meglökte, hogy a két fatörzs szarvai alatt ketté-vált, de

tovább
fölték
gójáva
a köz
A szo
beszéc
a lep
helyez
A s
ifjuság
éneke

mely
lassan
A k
zajjal
letette
könyv
dusan

továbbá tizenhárom 48-as öreg honvéd, féltékenyen őrzött, ágyu-lyukasztotta lobo-gójával. Hozzájuk nagyon sok egyesület és a közönségnek óriási tömege csatlakozott. A szobor előtt az ünnepi szónokok lelkes beszédeket tartottak, miközben lebullott a lepel és mindegyik gyönyörű koszorút helyezett a szobor talapzatára.

A szobor leleplezésének ünnepe után az ifjuság a »Hymnus«-t és a »Szózat«-ot énekelve, kivonult a temetőbe és koszorút

tett a régi honvédek sirjára, akik a magyar szabadságot megteremtették. A jelen voltak lelke megtelt a régi szép szomorú idők emlékével, lelkesedéssel, hazaszeretettel és büszkeséggel, amiért, hogy ők is a szép magyar hazának lehetnek fiai.

Mindegyik úgy érezte, ő sem rosszabb a nagy elődöknél és mint azok, kész volna érette meghalni.

Géza bácsi.

Mese mese kis mese...
Hej, nem igaz egyik se!
De ez igaz szórul-szóra,
Meg is tanít szépre, jóra.

AZ UTCZAI zaj el-csöndesedett. A gyalog-járók léptei, a kocsik robogása, mely még itt-ott hallható volt, lassan-lassan el-hangzott a távolban.

A boltot már be-zárták, a vas-ajtók nagy zajjal legördültek. A fáradt kereskedő letette a tollat, becsapta a vastag üzleti könyvet s az udvarra nyíló vas-ajtót gondosan belakotolva, föl-ballagott emeleti

lakására, hogy a nappali szorgos munka után a megérdemelt éjjeli nyugalmat élvezze.

Amint a boltos lépte s a lakat csikorogása elhangzott, abban a pillanatban halk, kapargáló nesz hallszott a boltban. A minden-féle portékával, csecse-becsével, kisebb-nagyobb skatulyával megrakott polcz mögül óvatosan kibujt egy hegyes orrocska, mely alatt két hatalmas bajusz szimatolva mozgott; két ragyogó fekete gyémánt szemecske kandikált ki óvatosan s kíváncsi meglepetéssel megszólalt egy vékony cinczegő hangoeska:

— Tolvajok törtek be a boltba? Mert honnan is jöhetne ez a titokzatos fény, ha nem tolvaj-lámpásból? Czin-Czin ur, egykettő! Fordulj! Menekülj!

A kis kódorgó egérke már éppen meg akart futamodni, mint ahogy az ilyen bátor hőshöz illik, midőn egy kékes fénysávot követve rémült szemecskéivel, az áru-asztal felé pillantott és nagyot sipítva, parányi térdeire rogyott s örvendő szolt:

— Ah, mily kedves meglepetés! Itt van Munka királyné hü kísézője, udvari dá-mája! Isten hozott, te búbajos Szorgalom! Minek köszönhetjük ezt a nagy szerencsét? Ah milyen váratlanul jelentél meg, szép tündér! Oh mondd, miben lehet szolgálodra a fürge, a gyors, ügyes és alázatos Czin-Czin?

Az áru-asztalon, a fényesre csiszolt mérleg oszlopának hegyében lebegett a a legbájosabb teremtmény, Munka tündérkirályné kedvelt kísézője: a Szorgalom.

Aki csak egyszer látta is, aki megismerkedett vele, soha, soha többé nem tudja elfeledni! Száz alakban hűséges kísézője ő az embernek. Aki csak egyszer pillantott vidám szeméibe, örökre magával vitte kedves emlékét. És ő minden hívére; urra, pórra; szegényre, gazdagra, egyaránt szórja Istennek bő áldását.

Aki őt megszerette, aki szívébe fogadta, a Szorgalommal együtt élete boldogságának is adott hajlékot; az soha boldogtalan, soha kétségbeesett nem lehetett.

Nyomorban, jólétben, bánatban, örömben, mindenkor vigasztalója, őrző angyala ő az embernek, minden rossz gondolatától visszatartja, megóvjá.

Tündéri szép, mégis pehely-könnyű volt; olyan könnyű, hogy az érzékeny mérleg

meg sem billent parányi lábcskái alatt, melyek aranyos baba-czipőcskébe voltak bujtatva.

Hab-könnyű, rózsaszín köntöske omlott végig hónál fehérebb vállain. Mint ha rózsás hajnali fellegekből szótték volna a tündér országbeli takácsok. Azt a titokzatos, kékes-fehér fényt pedig ezüstös haja sugározta szét az egész boltban, mint ha hold-sugár volna minden haj-fürtje. És ezen a hosszú hullámos haj-fürtökön akár egy falatka kék ég, lenvirág-koszoru díszlett.

Ettől a fénytől rettent meg a kis Czin-Czin ur. A bűvös világosság úgy át-járta az egész bolt-helyiséget, mint mikor nyitott ajtón-ablakon át a hold-sugár omlik be a sötét szobába.

Czin-Czin ur boldogan mosolygott föl a szép Szorgalomhoz, apró fehér fogacskái szinte, ragyogtak bele s czinczogó hangocskáján ujjal megszólalt:

— Minek köszönhetjük ezt a ritka szerencsét, oh szép tündér? De bár mi okból jöttél is, boldog leszek ha szolgálhatok neked. Parancsolj vélem fürge kis hiveddel.

— Köszönöm szolgálat-készségedet, kedves barátom Czin-Czin, felelt mosolygással a tündér oly bájos csengésű hangon, mint csak az angyalok beszélhetnek egymás között az égben. El is fogadom szívesen föl-ajánlott segítségedet.

— Parancsolj vélem szép tündér!

— Tudasd kérlek a kis Gyüszükkel, hogy megérkeztem, s rendeld őket azonnal elémbé.

Czin-Czin ur egy pillanat alatt fönn termett a polezon, könnyedén végig szaladt a csomagokon, katulyákon, a csecse-becsék közt, anélkül, hogy csak meg is zörentett

volna valamit. A negyedik emeletre érve, parányi körmöcskéivel kopogtatott egy jól lezárt katulyán.

— Ébredjeteek álom-szuszékek! Gyorsan, szaporán! Megérkezett parancsnokotok, a Szorgalom, s azt üzeni velem, hogy azonnal jelenjeteek meg felséges tündéri színe előtt!

A lezárt katulyában erre nagy zizegés, halk csorranás-koczezanás, vékonyka sivalkodás támadt:

— Jaj te goromba! Egész a falhoz szoritottál!

— Jaj be meglöktél, kis szomszéd!

— Jaj a tizenhárom tyuk-szemem! Vigyázz hát pajtás!

— Jaj, be megkarmoltál, te ügyetlen!

— Ugyan ne tolakodjatok hát egymásba!

— Gyorsan, gyorsan kifelé! Siessünk!

— Ah! Végre a szép szabadság int felénk!

— JELENTEM ALÁSAN, KÉSZEN VAGYUNK! (Lásd a 126. lapon.)

— Csitt! Kiáltott közbe Czin-Czin ur. Ne fecsegjeteek-locsogjatok most! Ráértektek a hosszás tétlenségben tereferélni! Ne is szivakodjatok, hanem jöjeteek gyorsan kifelé!

— De hogyan? Válaszolt siralmasan egy érettebb hangoeska. Hiszen közös erővel sem bírjuk soha ez a mázsás papiros-fődelet fölemelni!

— Mázsás fődele egy kis papiros-katulyának?

Kaczagott Czin-Czin ur jókedvűen. Csak ennyi a baj? Hiszen az a legkönnyebb! Oh, ti tehetetlen, gyámoltalan kis jószágok! Majd rögtön segíték én rajtatok, várjatok csak egy perczig! S már bele is akasztotta erős hegyes fogacskaít a katulya oldalába.

— Jaj! nyögött a kis katulya.

— Nono, nem halsz bele, ne félj semmit! Biztatta jóakarattal Czin-Czin.

Egy percz mulva akkora résecske támadt a katulyán, hogy a kicsi Gyüszük hanyatt-homlok bukdácsolhattak, gurulhattak kifelé rajta, s még a köszönetről is megfelekezve örömben, Czin-Czin hátán, fején, orrán, fülén, farkán át gurultak lefelé az áru-asztalra, s ott lihegve, össze gabalyodva tolongtak Szorgalom tündér színe elébe.

Gömbölyü termetöknél fogva hiába próbáltak kecsesen hajlongani előtte, sehogy sem akartak a mély bókok sikerülni.

Csak két parányi ezüstös gyüszücske nem tolakodott előre; szép türelmesen meghuzzták magokat a katulya sarkában, s nyugodtan várták, mikor kerül reájok a sor.

Hogy pedig a kis résen a többiek után kibujhattak a nélkül, hogy másnak épségében kárt tegyenek, illedelmesen megköszönték Czin-Czin urnak szivességét, s szoknyácskájukat tisztesség-tudóan lefogva, ügyesen kigurultak ők is a többiek után, és száz gömbölyü apró szemecskéiket le-sütve, szerényen megálltak a többi összevissza tolongó gyüszük háta mögött.

Czin-Czin ur is fölszaladt utánuk az áru-asztalra, s hátsó lábacsáira állva, haptákban várta szó nélkül Szorgalom tündérnek netaláni újabb parancsait.

— Kedves Czin-Czin szólt ezüst hangján Szorgalom, ezennel kinevezem önt rendőr-miniszteremmé. Már látom, hogy ön nélkül nem bírok e rakoncátlan, türelmetlen kis had-sereggel. De nem is csodálom, hisz' a szabadság után áhitoznak szegények, melynek oly rég vannak hiján. Kérem rendőr-miniszter ur, csináljon köztök rendet!

Czin-Czin oly finom bókot csinált, hogy a legügyesebb tánczosné sem különbet.

— Köszönöm a kegyes gráciát imádni-való Szorgalom, köszönettel fogadom el a megtisztelő magas hivatalt.

— Rend, csend és figyelem! szólt most az ujdonsült excellenciás ur az apróságokhoz fordulva, olyan komoly, tekintélyes pofácskával, hogy mindnyájan majdnem hangosan elnevettek magukat, bátor a helyzet komoly volt. De ő gyorsan köztük termett s oly nagy tekintélyt tudott szerezni hamarosan az új miniszternek az ő farkinczájával, hogy pár pillanat mulva a Gyüszüek katonás rendben állottak Szorgalom színe előtt . . . Egy egész gyüszü armádia!

— Jelentem alásan, készen vagyunk! (Lásd a képet a 125. lapon.)

— Kedves kis alattvalóim apró gyüszük! kezdte el mondókáját a hájos tündér; nem tréfa-dolog, amiért királynénk, a Munka nevében, színe elébe idéztelek. Itt az idő, midőn az emberek közé, a világba, a való életbe kell kilépnetek katulya otthonotokból. Ezen a szép világon jövődő sorsát senki sem láthatja előre; a jó Isten e nagy tudást egyedül önmagának tartotta fenn; csak ő, a gondos Atya, láthat előre ember és állat, madár és pille, s minden porszem jövődő életébe. De bár hova fog benneteket vezérelni az ő szent akarata, melyet némely balga ember vak sorsnak gondol, mához egy évre, ugyan-ezen órában itt kell lennetek. Kivétel nélkül jelenjete meg itt pontosan, hol eddig kedves otthonotok volt, hogy elmondjátok nekem sorsotokat. Viszont én kedves királynőknek, a Munkának fogok rólatok jelentést tenni, hogy megtudja: melyötöket mily sors ért. (Folyt. köv.)

Mama.

hazája
chisz
perzsá
vidéke
nagyok
szépség
hogy
rögökt
egész
római
kezdte
épen
Spany
nóniáb
kodtak

Két
hiába
deg a

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

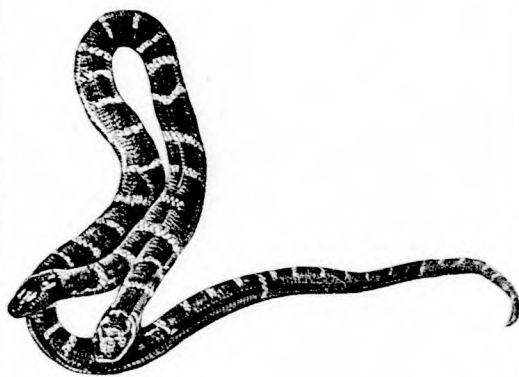
**Honnan
került
hozzánk a
fácán?**

A Magyarországon elterjedt fáczán-fajnak hazája Kis-Ázsia, még pedig ennek Kolchisz nevű vidéke. Midőn a görögök a perzsák ellen folytatott hadjáratban e vidéken vonultak végig, feltűnt nekik e nagyobb csoportokban repdeső madarak szépsége. Annyira megtetszettek nekik, hogy hazájukba is vittek magukkal. A görögöktől a rómaiakhoz kerültek, akik aztán egész Európában elterjesztették. Az előkelő rómaiak ugyanis nyaralóik vadaskertjében kezdték őket tartogatni. Nyaralóik pedig éppen úgy voltak Olaszországban, mint Spanyol- és Franciaországban, vagy Pannóniában, mivelhogy a félvilágon uralkodtak.

*

Kétféjű kigyó. Amerikát bizony nem hiába hívják a csodák hazájának. Ott mindig akad egy-egy olyan furcsaság, mely

bennünket, európaiakat, bámulatba ejt. Amerikának ilyen újabb csodája egy kétféjű kigyó. Nyujork mellett találták az érdekes állatot, az erdei kigyók fajtájához tartozik. Két méter hosszú. Jelenleg is vidáman él és amint hirlük, nagyon jól érzi magát. Minthogy nem mindegyikötök utazhatik Amerikába megnézésére, az itt-

hon maradónak képen mutatjuk be a legújabb csodát.

A »KIS LAP« LXIII. köt. 6-ik számában közölt rejtett név megfejtése:

„Petőfi Sándor.“

Helyesen fejtették meg: Lenkei Tivadar és László, Mentovich Ella és Anna, Jurenka Irén, Markovits Sárika, Weisz Frida és Andor, Weisz Jetti, Tatay Andor, Tihamér és Pál, Pap Lilike és Gizi, Geréb Andor, Masjon Márta és Vili, ifj. Toldy Lipót, Milutinovits Corina, Muraközy László, ifj. Hankiss László, Brüll István, Schmideg Jolán, Pap Irma és Zsigi, br. Thüngen Margit, Hollós László, Herzog Dóra, Vilma és Dezső, Auguszt Ilonka és Gizi, ifj. Zsivánovits István, Flór Annicza és Janika, Mérey Dalma, Nemes-tóti Szabó Ninuska, Bakos László, Somogyi Anna, G. Hunyady Ferencz, Fellegi Vilmos, Kratochvil Károly, Szerencsy Katinka és Andor, Tóti Margit, Ilona és Blanka, Czogler Miczi, Riedl Gyula, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Verner Janka és Margit, Ruhig Flóra, Sziesz testvérek, Hajnik Miklós, Sass Elemér, Hatschek Adrienne Jeanette, Poór Erna, Bakó Ilonka, Haitch Emmike, Ella és Ilona, Árva Erzsike, Moravcsik Gyula és Erika, Kövesi Pali, Szende Laci, Sinkovits Clarisse és Ilma, Weber Lajos, Varga Il. Gulden Jolán, Kerekes Gyuri, Gyóry Sarolta, Körössy Margit, Amigó Dezső, Bakos Ilona és Katinka, Péterfi Juliska és Jenő, Ledermann Simon, Buzás Micsuka, Ybl Mártha, ifj. Metzger Ede, Szirmai Ili, Feilitzsch Cécile, Herzfeld Tónika, ifj. Vikár Béla, Jurenák Gizi, Borhy Margit, Biró Mária, Margit és Kálmán, Emerich Ella és Margit, Bayer Anti, Májay Eugénia, Fischer Fülöp, Eichner Ernő és Bandi, Balázs Józsi, Kazy Péter, Rickl Annus, Balogh István és Pál, Löbl Mór Ernő, Csongrády Ilona és Attila, Szabó Jolánka, Fekete Irén, Perl Erzsike, Gervay Lilyke, Véghelyi Lajos, Büben Iván és Miklós, Bertalan Géza, Rósa Margit, Szabó Emma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertesek lettek Lenkei Tivadar és László,

Pécsett, kiknek a jutalom-könyvet, (»A természet három országa«. Irta Martin. A magyar ifjuság számára, tekintettel Magyar-országra, átdolgozta dr. Dulácska Géza: 262 képpel, diszes kötésben), a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIII. köt. 5-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Masjon Márta és Vili, Milutinovits Corina, Schmideg Jolán, Hollós László, Hankiss János (rendesebben is írhatnál. F. b.), Perl Erzsike, Csepy Sándor, Herzfeld Jolán, Tónika és Guszti, Szabó Jolánka, Halászy Imre, Borhy Margit, Brenner Mariska, Rákósy Károly és Pista, Emerich Ella és Margit, Szlávi Klára.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kelemen Pista. Mind a kettőtöknek igazatok van tulajdonképen. Neked azért, mert a legutolsó időkig tényleg a Himalája hegységnek Gaurizankar nevű kiemelkedését tartották a világ legmagasabb hegyének. Így írja ezt minden földrajzi könyv is. Bátran állithatad hát te is. Jósáknak is igaza van, mert legujabban pontos mérések után kiszámították, hogy az Ausztráliában lévő Uj-Guineán van a világ legmagasabb hegy-csúcsa, a Herkules, amely 9100 méter magas. A Gaurizankar legmagasabb csúcsa csak 8840 méternyre nyúlik fel és így 260 méterrel alacsonyabb az előbbinél. Hogy ezt nem tudtad, nem nagy hiba és hogy nem így tanultad, az bizonyos. Béküljetek hát szépen ki. — **Krausz Gyurka.** Ha a megfelelő bélyegeket is beküldöd, leveledet át-adom a kiadó-hivatalnak és az majd intézkedik. — **Rajner Paula.** En is nagy örömeim olvastam leveledet. Kezdő írásnak nem is rossz az! Ha így folytatod tovább is, még kaligrafus, a szép-írásnak mestere lesz belőled. — **Weisz Frida és Andor.** A kiadó-hivatal talán így is teljesíti kérésteket. — **Poór Erna.** Nagy sajnálattal tudtam meg növérednek, az én régi, kedves hivemnek leveledből, hogy erősen megvágta az ujjadat. Nem volt-e benne része egy kis szele-burdiságnak? No, de se baj. Katona-dolog! Remélem, hogy a következő levelet már magad írod. — **Sass Elemér.** Alkalmilag közölni fogom. — **Balázs Józsi.** Kérésedre, most az egyszer szemet hunyok. De máskor meg ne történjék. A parancsolat azért parancsolat, hogy megtartassék. — **Fritz Imre és Margit.** Talán megteszi a kiadó-hivatal. Leveled ott vár elintézésre. — **Szabó Jolánka.** Ami késik, nem mulik. — **Fekete Irén.** Jössz te tán olyankor is Budapestre, mikor itthon leszek. Akkor aztán helyre pótoljuk a mostani mulasztást. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.